

[Oluf Pedersen.]

offentlige udgifter. Grundskyld i stedet for skatter er vort mål, og derfor glædede det os, da det største politiske parti i sin tid gik ind sammen med os for fuld grundskyld. Vi er også glade for, at det samme parti nu i de sidste dage har sluttet op bag ved os i kravet om skattenedsættelse, selvom vi jo nok må indrømme, at det kan knibe med den rette forståelse hos socialdemokratiet med hensyn til grundskylden, og at det ikke er nok blot at sige skattenedsættelse, uden at der er midler dertil enten ved bedre indtægter for det offentlige eller ved lavere udgifter. At nedsætte skatten ved overtræk i nationalbanken imponerer os ikke det allerringeste.

Efter disse rent principielle betragtninger skal jeg vende mig til den politik, der er ført af os, sammenlignet med den, der er ført af de andre, de gamle, man kan vel sige forældede, partier siden sidste valg, og som er endt i den store skatteudskrivning, vi har i dag.

Lad mig først minde om valget den 5. september 1950, hvor vort stemmetal steg fra 94 000 til 169 000 og vort mandattal fra 6 til 12. Det gav den tidligere statsminister lejlighed til en udtalelse om, at han forstod ikke, hvordan vælgerne kunne bære sig så tåbeligt ad. Lad mig så minde om den 25. oktober 1950, da den daværende handelsminister afviste vort ønske om tilbageførelse af varer til friliste, og da den samme minister, det nuværende ærede medlem hr. H. C. Hansen, afviste vort ønske om fri import af varebiler, værktøj m. v. og truede med told og tilsidst — og det fik jo skæbnesvangre følger for ministeriet Hedtoft — afviste vort ønske om ophævelse af smørrationeringen. Det havde været klogt, om den daværende statsminister havde sendt bud efter os for at se, om det ikke ville være muligt at klare problemerne ved at drøfte sagen igennem. Den tone, som det ærede medlem hr. H. C. Hansen anslog, tydede jo ikke på, at han endnu havde lært at regne med os og med vore råd.

Vi fik derfor en ny regering, og det viste sig til stor overraskelse for visse stormægtige herrer, at landet bestod endda. Jeg noterer som et fremskridt, at vi kom af med rationeringerne, og det skal også siges, at vi fik tekstilvarer på friliste, selvom det var kædet sammen med en uheldig deponeringsordning. Det glædelige var, at tøjlet blev bil-

ligere, op imod 300 kr. pr. familie, og det var dobbelt glædeligt, da det så viste sig, at det, at tøjlet blev billigere, bevirkede, at den nedgang i beskæftigelsen, der var kommet som følge af den skattepolitik, man havde ført, blev ophævet, så man havde lige så god beskæftigelse i tekstilindustrien i 1953 som i 1949. Beskæftigelsen må jo nemlig følge med produktionen, og produktionen må følge med forbruget, og forbruget stiger naturligvis, når de varer, der er brug for, bliver billigere. Jeg tror, at det ærede medlem hr. H. C. Hansen kunne lære noget heraf, men det kan være, at det ærede medlem slet ikke har fattet det og måske oven i købet vil benægte fakta.

Desværre er der også sket meget sørgeligt. Det værste var de store skatter, som de 4 gamle partier enedes om for at begrænse forbruget, og som fik det skæbnesvangre resultat, at levestandarden blev sænket, idet produktionen faldt som følge af det mindskede forbrug. Og det blev jo ikke bedre, da dansk politiks ulykkesfugl, det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, fandt på at lave den tvungne opsparing. Ind i dette billede glider også pengeudpumpningen til lav rente på skatteydernes bekostning, som vi fra vor side har været imod, og som giver det resultat, at vi her i Danmark har en meget høj diskonto med dyre penge til gavn for den upersonlige højfinans og på bekostning af det arbejdende folk. Vi har jo dobbelt så høj rente, som man har i andre lande, vi efter min vurdering måtte være på linie med.

Det besynderlige er, at socialdemokratiet, der i dag går ind for skattenedsættelse, dengang anså skattestigning for så værdifuld, at det gik med til et forlig, hvorved der blev udskrevet flere skatter, end der var brug for, med det resultat, at både forbruget og produktionen faldt. Det er morsomt nu i dag at have hørt de toner, som det ærede medlem hr. H. C. Hansen anslår. Jeg har sammenlignet dem med de taler, som det ærede medlem holdt den 23. november 1950; jeg sad i aftes og læste dem i rigsdagstidenden. Da stod det ærede medlem hr. H. C. Hansen overfor det ærede medlem hr. Gregersen og mig og spottede over, at vi ikke ville være med i denne skatteudskrivning på $\frac{3}{4}$ milliard kr., et beløb, der slet ikke var brug for dengang, og da stod det ærede medlem her på talerstolen og snakkede om 12 mand og om ingenting: nej,